

ELŐFIZETÉSI DÍJ.
 helyben házhoz hozva:
 Egész évre . . . 8 frt.
 Fél évre . . . 4 „
 Negyed évre . . . 2 „
 Hirdetéseket és nyitási
 közleményeket a kiadóhí-
 vatal mérsékelt árányezzek
 szerint számít.
 Kiadó hivatal:
Nadasch, Muzsik és Partlies
 könyv- és könyvnyomdáskor
 a városház épületben, hova
 az előfizetések és hirdete-
 sek küldendők.

ZOMBOR és VIDÉKE.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI és SZÉPIRODALMI KÖZLÖNY.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.
 vidékre postán küldve:
 Egész évre . . . 8 frt 60 kr.
 Fél évre . . . 4 „ 30 „
 Negyed évre . . . 2 „ 15 „
 Hirdetéseket lapunk szá-
 mára a levélben valóban
 minden nagyobb külföldi
 hirdetési irodák elvállalnak.
 Szerkesztési iroda:
Szerelencs 106. szám,
 hova minden a lap szellemi
 hozata illő közlemények
 küldendők.
 Előfizetési levelek nem
 tartoznak díj. Kéziratok
 nem adandók vissza.

Megjelenik minden héten kétszer: Vasárnap és Csütörtökön.
 Egyes szám ára: 10 krajczár.
 Szerkesztővel értekezhetni: naponta delelőtt 11 órától 12-ig.
 Minden csütörtöki számhoz egy felívre terjedő könyvalakjában nyomott „regény-csarnok” csatolatik melléklet gyanánt.

A „Zasztava” — és az orvosok.

Fürsa szemrehányást hangoztatott a „Zasztava” című szerb lap ez évi február 15-iki számban. Nem is érdemlé meg, hogy figyelemre méltassuk, habár éppen városunk szerb polgárainak is szól, hogyha a szemrehányás minden fürcasága mellett is bizonyos elvijelentséget nem hordana magában.

Megmondjuk, mi bántja a „Zasztava”-t? Azt mondják, kiknek nevei különféle epitheton ornans kíséretében fel is említi, s e szakavatott férfiak, — állítja a „Zasztava” — nem tudnának itt megélni, mivel számosság szerb család magyar s illetőleg zsidó orvost tart.

Nevetni való sületlenség az efféle szemrehányás, de van egy komoly oldala is, mely azonban sérto mind az orvosi karra, mind a szerbekre nézve.

S e sértezt kötelessége a sajtónak megtorolni. Nem kevesebbet mondott a „Zasztava” e szemrehányásával, mint hogy a szerbeknek hermetice el kellene zárkoznik mindentől, a mi nem szerb, s egyedül idvüket ezen illusorius eszmében keresni.

Szerb szakácsnét, s szerb kocsiszt kell tartaniok, hogy azok megéllhessenek, szerb lapokat, s mindjárt a „Zasztava”-t járatiok, hogy azok existálhassanak, peres ügyekben szerb ügyvédhez s betegségükben szerb orvoshoz fordulniok, — mert (állítja a „Zasztava”) az szegényen a szerbekre nézve, ha ok nem támogatják a népköböl származó szolgálattevőket.

Szép a faji ragaszkodás, s különösen dicsérendő szerb polgárainkban, de így tulzásba átesapnia, véleményünk szerint nem szabadna.

Mert mitféle méltánylása az az érdemnek, mely pusztán a faji rokonságon alapszik.

E szerint elegendő, ha valaki szerb, ha ezen kívül egyéb érdemei nincsenek is, hogy a szerbek támogassák . . .

Már pedig ez ellen minden józan gondolkozású szerb tiltakozik. A társadalomban az egyes állások, a legalsóltól a legmagasabbig nem jöhet felekezeti vagy faji tekintet alá.

Az orvos, mint ilyen nem zsidó, s nem magyar, s nem szerb, hanem egyszerűen orvos.

Ha sikerült kivívnia embertársai becsülését s bizalmát, akkor nincs jogában senkinek azt esőkenteni s legkivált pedig vallási s felekezeti különbségek miatt.

Abban már tökéletesen egyetérténünk a „Zasztava”-val, ha azt roszszallaná, hogy valamely kizárólag szerb jellegű igyhöz magyart vagy zsidót alkalmazzanak.

De tudunkkal az orvosi tudomány nem szerb, anint nem is francia, vagy angol ügy . . . Kivátlólag az orvosi tudomány bír kosmopolitikus jelleggel, mert az a kerek ég alatt mindenütt egy s ugyanazon alapekvéket hirdeti.

Alapos tudomást szerzettünk arról, hogy a „Zasztava” ezen szemrehányása nem egy intelligens szerb családot mélyen sértezt. Van is abban valami, midőn a sajtó odaig engedí magát tulbuzgalomban ragadtatni, a hol már a privat ellátározást s szabad akaratot is faji ezelzáttal korlátozni igyekszik.

Nekünk egyáltalán nem lehet az ellen kifogásunk, hogy a helyb. orvosokat tekintet nélkül fajok s vallásukra bármily család is vegye igénybe.

S e szerint semmi esodálatosot nem találunk abban, ha éppen a „Zasztava” által felemlített orvosok éppen izraelita családoknál működénék, a mint ez is gyakori eset.

De annyira nem terjedhet a mi tolerantiánk még a „Zasztava” irányában sem, hogy együgyű felszólalását hallgatással mellozók, mert az megérdemli a nyilvános megrovást.

Töltse be a „Zasztava” azt a hivatást, melyet maga elé kitözött, mely, himi akarjék, nem abban áll, hogy előteletet és sötétséget terjesszen, s mi bizonyára nem fogunk vele foglalkozni.

Munkácsy-kultusz a vidéken.

(Krisztus Pilatus előtt.)

En is egyike valék ama sok ezernek, kik a sugárúti műcsarnokba zavandokoltak, hogy híres földünk magyhírű esodalmányt lelkesedjenek.

S a remek műalkotást minden látogatósi órában nagyszámú intelligens publikum ostromolta, mely elragadtatásának minden nyelven kifejezést adott.

Magyar művészeink esupa szerzősnyés lelkesedésből magyhírű vendégünk iránt csak is remekművét „Krisztus Pilatus előtt” állították ki szemlére, és a közönség nem is követelt többet.

Az ember belép a honalyos terembe s a pillanatban, hogy szeme a képre esik, úgy érzi, mintha a művészet hatalmas büvejeje által egy más világba sodortatnék, a hol egy szenvedélytöl felizzott gyülekezet, van együtt melynek akaratát, esolekedtet a néző zom-

*) Előkészíttek városunk egyik jól ismert izr. kereskedő polgára költse be lapunknak nemmi nyelven áru felolítás es közles segétt. Ajánljuk olvasóink figyelmébe. A szerk.

A „ZOMBOR és VIDÉKE” TÁRCZÁJA.

Hegyek közt.

— Vilnyen, 1881. évi július hóban. —

I.
 Legy ádvözölre, korszorn bérez!
 S hérc korszornja, rengeteg!
 Bucsut vevek a délibábtól,
 Hogy megjárjam az egeket . . .

Es ugyis, ugy is képzelen most;
 Nem föld az itt, a hol vagyok;
 Olyan bubáj ragadja lelkeim!
 A nap is ugy eg, ugy ragyog . . .

Mikor felebred, e kis völgyben
 Fényet egyszerre szórja szét.
 En istenem! ekkép nyitod fel
 Az ebrédo anygal szemét.

S mikor lenyugszik, e kis völgyben
 Egyszerre áll be a setét.
 En istenem! ekkép csukod le
 Alomra anygalom szemét.

A merre nézek, olyan szépet
 Nem nyújthat képelet rege;
 Mind oly dicső, nagy alkotás az!
 Isten esodája, reméke.

De mind e nagy, dicső esodákat
 Hídegen nézém, hídegen,
 Oly hídegen! ha nem volnát itt
 En anygalom, szép kedvesem!

II.

Föl a magasba, föl a hegyre!
 Nezd: ott mosoly az ég . . .
 Föl a magasba most ha lélek
 Nem volt ott soha még.

De a természet nagy esodái
 Elállják utadat.
 Már no az árnyék orlása,
 Már zög a zuhatag.

Már jó a hívós hegyi szellő,
 Elkápra fordít!
 Már feyvegét a szikla-tenger,
 Orize kínséit.

De lélsz itt-ott bokorra is, hol
 Madárka ropogtál,
 S gnyhóra, hol szabad madárként
 Tanýáz a porcsalád.

Es hallod azt a hangot, melyen
 A szeretet esevég;
 Oh mert az ég, oh mert az isten
 Ott van legközelebb!

A természet esodái által
 Hogy merre visz az út,
 Oh megtudtod te, csak kérdezd meg
 E kis pásztor fiut . . .

Föl, föl! az ég valoban onnan
 Már messze nem lehet,
 Hová egy kis pásztorfiúcska,
 Egy gyermek elvezet.

Föl a magasba! föl az égig!
 — En regen ott vagyok,

Höl három kedves küsi anygal
 Apának hól, ragyog . . .

Dömötör Pat.

„Evangalina.” (Novellette.)

Evangalina a terrasson állt. Egyszüni szeméi, melyeknek merengo kifejezésében egész világa fekvött a néma bánatnak, révedező pillantással nyugodtak a viruló táj felett; míg a hanyatló nap aranyos sugarai nesztelenül sühantak el szoke fúrtén, azután végig esokdosták a lombos fák fakadó virágbüböt, majd a szellő korbácsolta tő ezüst hullámaiban merültek el, — tova tnyve a messze kekele hegvek ormai mögött.

A nap végkép letűnt a látványról, utolsó istenhózzádul vissza hagyva az alkony pírt, mely az ég azur kékjén, lassanként elomlott.

Egy közeli orsola bokor zöld hajtásai között, esodagony zenge epedo esteni dalát, és Evangalina lemondólag hallgatta e dalt, a szerelem ez ödes, hívó hangjait, míg szép szeméiből, két igazgyöngy hullott egy reszketo ilbova esokorra, mely kebelén nyugodott.

A hús eszepek érintésére, a virázok megrázkodtaták gyenge száirmaikat; míg zöld leveléik mely részvétl hallgatták Evangalina történetét, melyet az a két alágördülő konysep mesélt nekik. . . .

Mikor is volt az? Ah, már egy egész hosszú év napjai tüntek el a végtelenségbe azóta, és Evangalina még most sem tanult meg lemondani! Emlekekben vissza varázsolja azt a szép, enyhe nyári estét, midőn ott a lombos, árnyas fák alatt lemondott boldogságról, szereléről örökre!

nal megérti. Vizsgáljuk a beszélő arczónásokat, s azok elbeszélnek mindent nekünk a mit a nagy mester festő-cserevel beléjük lehel.

Látjuk, hogy beszélnek, vádolnak, kiabálnak, dühösködnek, gnyolodnak, száznak és bizonyítanak.

S azt kérdezzük magunktól gondolatban: miféle világ volt ez? Soká, soká kell e szenvedélyes csoportot szemlélünk, nem tudunk eleget látni a 2000 éves 6-világban, melyt a művészes ragyogó színeivel élénkbe tárt. És a eszelekvő személyek!

Mindenket külön kell megcsodálnunk, mint tudta szerepét oly plasztikusan s beszélően eljátszani, mintha a művész ide választotta volna őket, hogy újra játszák azt a szerepeiket, melyet az életben egykor játszottak.

A közönség nem tudja magát tartóztatni attól, hogy tetszésének s kritikájának hangos kifejezését adjon.

Hangosan kiáltja egy nő, mennyire sikerült a turbános papi vádló, hosszú fehér szakállalval. Mintha csak hallana az ember vádjait, melyeket Jézus ellen hangoztat!

Mely csuf, szörös arcok, melyek ott összebújtak, hogy Jézus rábizonyítsák a bünt!

Mely ordítózó népsópredék gyült itt egybe! kiáltja egy másik néző.

Mennyre kézzel foghatók a római katonák karjai s lábai, kik szuronyakkal a népet kello korlatok között tartják, — jegyzi meg egy műrítő szomszédjához fordulva.

Mennyire mesterkéletlenül szép ama fiatal asszony arca, a kik kedves felénk gyermekét tartja karjain s szánó tekintetét vet Jézusra, — így hangzott egy más műrítő kinondása.

És Jézus!

Felben a fehér, durva ruhában, bilinesbe fűzött kezekkel, mily nagy egy Jézus ez, — így szól egy intelligens úri ember nejehez.

Egészen más Jézus ez, mint a minökét a festők közönségesen festenek. Így ilyen Jézust soha se láttam még, válaszol rá neje . . .

Igazatok van derek házastársak, egy ilyen Jézust nem is találott egykőnyöm.

Ez a valódi Jézus, a kik Munkácsy esete élénk variánsot.

Itt látjuk ott a hatalom ura, Pilátus előtt, az izraelita papok s nyakas tudósok előtt mint vádolt! Ajkait család s keresőség játsza körül, mely isteni szíve nehezedik.

S látjuk homloka körül a menyeyi eszmeiket terjengeni, látjuk mint feszülnek nemesen formált orrznai benső felundulástól. . . . Látjuk a mint szemek tömpén, reménytelenül tekintenek Pilátusra, kítől el nem várhatja, hogy megérti, hogy neki igazságot szolgált.

Ki lehet olvasni nemes arczából, hogy éri, mily nehéz az ő állapontja Pilátus előtt a papok s phariszeusokkal szemben, kik Jerusalemből fölött uralkodnak.

Nyomott szívébe kell zarnia az emberszeretet s szelidség tanait, melyek népet nagy tetekere hevitének, és a melyek miatt Pilátus és a zsidó papoktól beárvadva s elítelve lesz. És mégis emel föl áll s magasztosságban lenyűgözi a gyűlékezett.

A közé az melyért hisz istennelvelt szíve hatalmas dobog, és a prophetai jösszegték az, hogy a szelidség s szeretet isteni tanai, dacára elítettetésnek

Pedig mily örömmel volt akkor eltelve bolókás kis szíve, midőn akkor este, felhevülve a tánczolt, a bókók ezreitol, melyekkel a ház legszebb leányának adóztak, gondolatával együtt esendett, nyugalmat keresve a kertbe meakult. Mily édes merengéssel járt kelt a holdvilággal peronos utakon, míg gondolatában Dezsővel foglalkozott.

Igen Dezsővel, kít ő oly mélyen, oly forrón szeretett, a ki nélkül nem képzelt boldogságot, életet. . . . Almozdó szemek halkán lezárdódtak és ő ébren álmodott a jövő rózsás, ködfátyolkeperhol.

E perczben egy kéz nehezedett vállára, és egy hang szólalt meg: „Evangelina ön ábrándoztat?”

Evangelina fölpillantott, és leghelyesebb udvarlói egyikét Villányi Ervint látta maga előtt. Ha tudta volna e perczben az a szép leány, hogy édes ábrándjait, mily hamar végképen szetszakítandja ennek a férfinak oly nyörtelen keze, egy nem pillantott volna talán e perczben szemének ama bensőségeljes, jóságos tekintetével az előtte álló férfi arcába. Vagy talán igen? Hiszen az anyagyal egész élete szeretet, lenonadás, és a binósók felmentéséből áll.

„Igaz van; valóban ábrándoztam; elmerültem a természet csodás szépségének szemléletében, — viszonzá Villányi előbbem kérdésére, Evangelina ezüst csengésű hangján.

„Evangelina, drága Evangelina, — kezdé Villányi szenvedélyesen megragadva a fiatal hölyg piziny kezzeit: „engedje meg nekem, hogy vele ábrándozzam, hogy kiserhessen gondolatának könnyed roppensét, engedje meg, hogy a természet enez ünneplés esendjében, távol a világ minden zajától, vallhassam meg onnek, ami szíveimet megtölti.”

egykoron mégis uralkodni fognak az emberség között, ezek az ő támaszai, melyek őt s magasztos szellemét, batorítják.

Mennyire esalódásig élthü s természetese a lépések, melyek Pilátus bírói székéhez vezetnek.

„Kedvem kerekedik e lépésekre hágni, hogy a bíborral szegélyezett köpenyben ott illo Pilátust tartejénel megragadjam s azt kiálttam felébe: „Ne nézz hát Pilátust úgy sötéten magad elé! A mi kedves Jezusunk áll előtled Nazarethből.” Jgy szólt egy kedves lányka, elragadtatva az eléthü műalkotástól.

Biz igazad van kedves lánykám, mily jó volna, ha a földi nyomor elhárítása végett a kello idöben egy ily kedves nemto kello állana rendelkezésre, mely az emberek Pilátusait üstökön ragadna, midön az isteni érzelmeket az emberben kárhoztatni és elítéli akarják.

Ime, a nagy mester alkotása e lányka szívében nemes érzéseket és nemes gondolatokat ebreszett, és épen azért fölmúlhatatlan műremek, mert bírja azt a magasztos hatalmat: magasztos eszmeiket s számos, számos szívet felélesztetni.

Lássátok azt az istentul szellemmel megáldott kezét, mely e műremeket alkotó, ezek az emberség történetében nagy eseményt állítottak szemlélet elé.

És mert ezen esemény maradólag halhatatlan tanítás lesz az emberségre nézve, úgy köfötte le azt a mester legszebb színeivel a mint azt ezer könyv nem tudná visszaadni.

Ime, itt áll az isteni igazságné Jézus alakjában és azt hirdeti, hogy az ember isten-eredetét, hogy az embernek a földön az a boldogító missioja van, hogy szeretet és szelidség között működök, vételezve a szegényeket, gyengéket és nyomorultakat.

És az isteni igazsággal szemben emelkölnek a vádak a papok, nyakas tudósok és vad zsoldosok alakjában, s köztötük a középben ül a római hatalom ura, Pilátus az ő bírói székén, hogy azt az isteni igazságot elítélje.

És itt látod végre a sötét háttérben a kába népet, mely nem tudja megérteni az isteni igazságot, s látod, a mit vadságában gnyolja és sárral dobálja.

Ki tagadhatná azt a szomorú valót, hogy az emberség történetében e melyre talán szükségös esemény gyakran ismétlődök, hogy abban a történetben mindig uralomvágyó Pilátusok, nyakas papok s vad zsoldosok voltak kéznél, kik az isteni igazságot, ha szavát feleltek, mindig kárhoztatták és elítelték, hogy az emberség szelleme mindig zavarba jött akkor, midön az isteni igazságot beható tanait terjesztette.

Mily világosan s mily élthetiben adta vissza a mester ezen tanúságos történeti eseményt.

Pilátus bírói székén mélyen gondolkodott s politikáit. Mily hatása lehet a nazarenusi tanainak? Ugy találja, hogy a római uralom ezen tanok által veszejtetve van; mert hiszen a nép egy zsidók királyáról beszél. Ez adja földi gyarlóságoktól elfogult szívének azt a vágyat, mely az igazságot hirdető Jézust kárhoztatta és elítélte. Pilátus környezetében vannak a tudósok, papok, templom-hivatalnokok, ezek mellett a gazdag Saluceus, a ki a kereskedelmet áldozati állatokkal gazdagítja, s hátul állnak az adószolgák, kik a népet zsákmányolják, ezek mind atól felétek, hogy a nazarenusi tanai

„Ne tovább!” edzett Evangelina összekulesolva kezeit, alig hallható hangon, míg Ervin szenvedélytelő elragadtatva folytató: „Evangelina, én imádlak téged, te vagy menyországom, e földön ami legrágább nekem!”

„És miért mondja mind ezt nekem?” szölt Evangelina felundulástól elfojtott hangon.

„Miert?” kérdé e kérdésen megütöközve Villányi, „miert?” Mert a viszonzeretet, a reménység szép szava öhajtanám hallani e bájos ajkakkal; öhajtanám tudni sorsomat, mi vár reám, a kárhozat-e vagy a menyország üdvössége?

Evangelina az ő utánozhatlan, ellenállhatlan bübájával emelte könnyben üsdő szeméit Ervinre, míg ajkai keöen, remeget monák: „ön oly jó, oly jó, és én hártartalmul tiszteltem, de érzelmét nem viszonozhatom soha, mert nem szeretem!”

E szavait rövid pár perczig tartó siri csodó követé, Ervin némán, halottálavány arczal dölt egy fatorszhoz míg végre tampa hangon szólalt meg:

„Ön nem szeret, tehát már másnak ajándékozta szívet?”

Ha e perczben a hold rávetette volna világát Evangelina halavány arczára, észre lehetett volna venni, mint pirul az el, mind rózsásabbra, és mily édesen mosolygának ajkai: „Igaz van, más szeretek, — viszonzá öntelejtően.

Ervin e lesújtó szavakra végig simítá égo homlokát, míg ajkait vérsre harapva, fogai között sziszéget: „e más pedig Tarnay Dezsó, neunde?”

Evangelina szegyenlenül hájtá fejcsökjéjét hullámzó kebelére, míg rebegé: „kíméljen meg, ne vallasson.”

Ervint e perczben megmagyarázhatatlan düli lepte

megszertett hivatalukat, tekintélyüket s fölygöttöt kíneselett veszejtetőni fogják, és egoistikus kilonérek sugallta szenvedélyeiket, hogy az isteni igazságot kárhoztassák és elítéljék. A háttérben tolong a tudatlan nép vezéreltetve hamis profétától, s vadságával illeti az érte szenvedte isteni igazságot s azt kiáltja: fésztsétek keresztrel! Keresztre vele!

Mily megrázó, beszédes tanokat hirdet e mozulatlan kóp e népének. De azért a mester fölmúlhatatlan művében a le nem gyozható isteni igazságt s hirdeti, hogy dacára a hatalomból kegyetlen ítéleteknek, dacára a nyakas papok kárhoztatásának s dacára a tetkésök hivatalnokok s zsoldosoknak, az isteni igazsággal gyoztesen felemelkedett, — hogy a nag, melyet az isteni igazság az emberek között elvetett, hogy éög emelkedő hatalmas fáva notte ki magát, melynek széles ágai ma már az egész földet beárvnyekölják.

Minden magyar ajk tiszteltetlő enliti a hatalmas alkotás mesterét. És a nagy nemzet vágýtóg éög e műremeket szent tulajdon gnyánát megszerezni. Mert minden magyar szívet lelkesít s csaknem isteni reedet gnyánt tekintü, hogy e képet egy magyar alkotta, s francia no az, kinek szerelmére támaszközva Párisban a legmagasztos eszmei honában temetete.

Francziországbán éög mint nálunk egyaránt hirdettek az igazságot a szabadság, egyenlőség és testvériség isteni tanait. Ott éög, mint itt is megállapoltak e fölött az emberek. Ott is úgy, mint itt kárhoztatták és elítelték e tanokat a hatalomból s hemzökö szolgák. És dacára kárhozható ítéleteknek ott is éög mint nálunk hatalmas fáva notte ki magát az igazságnak széthintet magva. Ott is úgy, mint itt föltámadt a szabadság testvériség és egyenlőség szelleme.

Üdv neked Munkácsy!

Magasztos alkotásaidat két nagy nemzetet tiszteltel meg, melyek magasztos törekvésökben egymáshoz hasonlók.

Klein Ede.

Vidöki levelezés.

Zenta 1882. márczius 1.

T. szerkesztó ur!

„Veni, vidi, vici.” Ritkán alkalmaztatik e latin mondat mellyóban mint jelen alkalommal, midön ezt Schmausz Endre alispán ur írtelére alkalmaztam, mert jött, látott és gyozott.

Szügyomból értesült, hogy Zenta város polgármestereinek Gombos Gábor helyettes polgármester egyhangulag megválasztott, ezen választás leírásának elmulasztását valóban bünnek tartanám, mert Zenta város már majdnem egy évtized óta partszenvedély állott lett felhulva, és ez az első eset, hogy a város köpvisele testület — kivétel nélkül — egyhangulag határozott. A választás és az ezt megelőző alispáni fogadtatás, valamint a választást követo ünneplésségeket mind lezöld lehetetlenség, mert ez esetben lapjának három negyed részét kellene igénybe venni. De megkísértem azokat röviden, vázlatilag felsorolni.

Február 28-án kora reggel tarazk dözösek és zászlók hirdették a nap fontosságát, a foter kivánsi tömeggel volt szulova, ezek mind csak a „szabadkai” utca felé irányozták tekinteteket, mert errol kellett a várv várt vendögeinek beérkezni. Kilenc órakor egy küldöttség indult el 14 fogaton a határa az érkezendöket fogadni, és 10 órakor pontban érkeztek alispánunkkal együtt a városba vissza.

meg, nem tudván tovább önmagán uralkodni, és méregtelő elvakirva mormogá: tehát az az ember rabolta el boldogságotam, menyem üdvét, de legyen neki irgalmas s kegyelmes az ég, mert én megölm!”

Evangelina e szavakra örületes sikolytál ömlött le a földre, és onnan nyujta magára egybekulesolt föföher kezét: míg Villányi a legvadabb gyölölet kifejezésével pillantott erre a szép tereplöre.

„Az ég üdvöre ön ezt nem fogja tenni, ha csak kissé van érzése!” kiáltott Evangelina hevesen zokogva.

Ervint azonban nem indítá meg a szép körlemezó szívéhez szóló füvö hangja, még örültesseben kaczagott: „Mily szépen, mily esdeköben tud kérni Evangelina annak a számára kegyelmet kít szeret: de én hajthatatlan maradok, és hogy Tarnayt megölm erre — „esküszöm” akará mondani, de e pillanatban Evangelina mint egy áldozott vad nó kelt fel helyéről, arany hajfirtel kibomlottak kötelekeikből és mintegy palást övezek lenge, gyönyörölö termetet, szemek lángban égtek, míg rebegö kis kezeit ijedet nyomta ama rettenetes ember ajkára, ki ama borzasztó eskü szavaival, élte mindene, kedvöse, életére akar tömni. Gyengéd ajkai kinosan vonaglottak, hangja elakadt, míg végre nagy erőfeszítéssel rebegé: „Kivánjon hármít tölem, mindent, de mindent kész vagyok megtenni, csak az ő életét kímélje meg!”

„De Evangelina, —” mondá elodázó faayos nyugodtsággal Villányi.

„Nincs tehát semmi mi könyörületre bírhatná: nem kegyelmeg?” kiáltá sziszakadó hangon Evangelina.

„Egy feltétlő alatt igen,” viszonzá sötéten a megrögtöl elvadtúl férfi.

„Szöljön mi az?” kérdé möhön az ifjú hölyg.

Gombos helyettes polgármester fél 11 órakor a gyűlést megnyitván, felhívta a képviselőket, hogy az előző ülésről — ki Matkovics szolgabíró vendégszereget bízott el lakást — egy küldöttséget menesszenek el, mire tényleg 5 egyből álló küldöttség el is ment és pontban 11 órakor megjelentek az alispánnal előzőleg a gyűlésre, hatalmas éjelenként fogadtatva, az alispán hosszabb beszéddel üdvözölve a képviselőket, mire Gombos az eddig benne helyezett bizalmát megköszönve, állásáról lemondott.

Mígnek ehök ennek folytán a polgármesteri állást megüresített nyilvánította és a választásnak megkezdését kimondotta, feláll Szabó László városi képviselő és tiltakozott a választás megkezdése ellen, mert a volt polgármesternek felfüggesztése iránt hozott helygyműnisteri leirat nem olvastatott fel. Ehökök alispán szöveget a szólesi jogot megvonván, ez még is — szüvedlyöt átthatót hangon — óvast emelt e szerinte törvénytelen eljárás ellen, és mígnek ehök a választást daczára ennek megajethetőnek nyilvánította, egyhangulag közlékedséssel Gombos Gábor lelt kikülvitva, így az ehök Gombosnak polgármesteri lett megválasztását határozatilag kimondotta, mire ismét Szabó a volt polgármesternek neje) a választási eljárás ellen felelebbzést bejelentette.

Doközben megérkeztek az újonnan választott polgármester, a hivatalos eskü letétele után ismeteltén megköszönte a képviselő testületnek iránta tanúsított bizalmát és igérte, hogy töle teltethet elkövetend, hogy Zenta város jelölét, gyarapodását és haladását elősegítse.

Ugy legyen!

Este 7 órakor alispán ur és az új polgármester tiszteletre faklyásmenet volt, melyben a füzösözás és a dalára is részt vett, alispán uron meglátszott meny-nyire hatott reá az impozans közönség által hozott óvatió, mígnek pedig Kuthy József el Zenta város nevében egy kitünoen sikerült beszéddel üdvözölve volna, alispánnak oly kitüno szónoklatot tartott, melyet Zentan hallani még nem igen volt alkalmauk. A dalára által szabályosan előadott két alkalmi vers után a menst megindult Gombos lakásához, hol is Brestyansky ügyvéd tolmácsolta a város és a közönség vááakozását a polgármesteri működésnél, mire Gombos röviden válaszolt, ezzel a fáklyásmenet véget ért, és a közönség elszórt, de csak azért, hogy nyomában a rendezendo bankettre készülvén.

Ilyen sikerült mulatsággal sem igen díszeskedhetik Zenta város!

Volt dretio quantum satis, ezek között legsikerültebbeknek mondhatók: Gombos felköszöntöje az alispánra, az alispán válasza s toaszta is a jelen volt közönségre, Szecsenyi kanonok ur felköszöntöje a bankett és az imnéljegy rendezo bizottságra —. De ki is számlálhatja el mind azon toasztoakat, melyek sikerültek — melyek nem sikerültek! . . .

Bankett után tuncz volt, itt ismét meguntattá kedves alispánnak, hogy nem csak a gyűléseket tudja jól vezetni, hanem a — holgyeket is a táncban. Valóban esodálkozni kellett, hogy alispánnak a táncban ki nem fáradt, holgyeknek pedig most vissza emlekedze az elmúlt mulatságra velünk együtt tiszta szívvel kivánják — tartsa meg a mindenhát, derek alispánnak a haza és megye díszére, barátai örömeire meg számos évekig!

r. l.

KÜLÖNFÉLÉK.

A bácsalmás-bikityi posta rablásról újabb a következő megbízható adatokat vettük. A posta rablás napján jelentkezett a bácsalmási egyestett posta és táviria hivatal iradavezetőjénél Beck Mosin urnal egy no, a ki azt állította, hogy a bikityi útról jöven, találkozott

„Ha ön megígéri, hogy soha ez életben Tarnay néje nem lesz. Ha enyém nem lehet, övé se legyen soha. Ha ezt megígéri nekem, Tarnay élete biztonságban van!”

Evangélna megemmisülten rogyott a földre. — Mily borzasztó feladat, kímüelem várt szegény dobo go szívére. Megtartás-e önözaga számára a boldogság édes könyhét, melyben minden perczét zavarná amaz iztóatos öndutad miszerint a szeretetű élete veszedélyben van, ö miatta, vagy lemondjon örökre minden előre álmódott boldog ábrándokról, szerencsétlen magányos élethe kárhóztassa magát, melynek sötét örát azonban mily felmagasztalában világitána meg azon nemes öndutad, miszerint annak élte megmentéséért, kit szeretetű feloldozta saját boldogságát!

Evangélna valóban egyike volt ama lényeknek kikre azt mondják: anygal!

Karsu alakja nemesen emelkedett magasra, míg szép szemében kimondhatlan fájdalom honolt. E pillanatban a hold előbukkant a fak mögül, ráhíntvén ezást fényt Evangélna bánatos arcára, mígnek tónpa hangon mondta: „Aggrem!”

Szomorú napok következtek Evangélnára e borzasztó ígélet után. A fájdalom, lemondás borzasztó perczé; mígnek visszaütésű szerelmét annak kit forró szeretett, mígnek hála kedvese kétségbeesést, bánatát megmagyarázhatlan magaviselete fölött; és ö nem felelhetett, nem mondhatta neki „imádlak”. Akjait lepecsételve tartá az ígélet, melyet Villányinak adott. E borzasztó kínos helyzet, elviselhetlen volt reá nézve, vérző szívvel hagyta el a nagyvilágot, és ide jött e magányosa

a cariol-postával és Baki János öreg, Fábik Lorincz jubbásokkal. Az iradavezető rögtön intézkedett s a két teltet elfogottat. Frésh Jozsef szuhanzár gyanus költelekésével felülmélt keltett, s a nála megéjett motozás folytón 9283 ft 74 kr taládotott. Frésh azt állítja, hogy a pénzt a fontvezetett tetéseltől kapta s pedig úgy, hogy frapuzotza öket, mígnek azok a lopott pénzt el akarták ásni. Az ellopott pénzből még 8000 egynehány ft hiányzik. Fábik és Baki mindent tagadnak.

Szenzációs esetről értesítik lapunkat Tarók-Kanizsáról. Ebben a zavaros időben a jónap az a hír terjedt szét a városban, hogy több óvadály szerb polgár hazában nagy mennyiségű legyverek vannak elrejtve. Nem adott senki a beszédre. Mekkora volt azonban a meglepetés, mígnek m. hó 25-én szombaton újjel 30 lovas csendőre jelent meg a városban, kik még ugyanazon éjél mindenképpen lakos házára kutatásokat eszközöltek és nagy mennyiségű különféle legyvereket elköbzottak. Egész halom legyvert találtak egy helyen s reggel a lefoglalt legyvereket a városzhához szállították. A vizsgálat megindítottat s mint tudósított közli, az ottani szerb pap sógorát, kúnel több rendbeli kompromittáló iratokat találtak, elöltak.

A szegeói takarékpénztár 100 db aranyt tűzött ki Szeged pusztulás és rekonstrukciója történetének megírására.

Zenta város képviselő testülete a tks. megyei alispán ebhokete alatt, l. e. febr. 28-án (kedden) 10 ór fél órákor közgyűlést tartott. Targya volt e gyűlésnek: Meghirdetése a nagyméltosági m. kir. belügyministeri 1289-ik szamu határozatnak, mely szerint a tettes megyei közigazgatási bizottság fejevelni választmányának abbéli határozata, hogy Mihalkovics István Zenta város polgármestere ezen állását elhuzdították, helyben hagyattott. — Ennek kapcsán az akként végleg megüresült városi polgármesteri állásnak az 1871. évi XVIII. t. cz. 85. §-a értelmében szabályszerű választás útján betöltése.

Naluk történt. Ilma szerette Karolyt és Karoly Imát. Ilma itt, Karoly is itt. Hogy mit irtak? Szerelmü vallomásokot. Karoly Imának egyik parfüntöl illatozó levelebe így válaszolt: Kedves, hon szeretett Imám. Leveledet megkaptam. A levele belyeget legforróbb esokjaimmal arasztoztam el, mert tudtam, hogy a te kis bíbor ajkaid nedvesítet át. Ilma erre következő választ írt: Szeretett Kar! Leveledet szívdobogva bontottam fel: mivel nem volt belyegem, a Gyuri kocsisnak küldtem a levelet a postára, a ki a három kragyeáros belyeget maga ragasztotta a levélre.

Üdvös mozgalom indult meg Pécsétt. Az elmült pénteken egy pár lelkes műbarát u. m. Czizlányi Béla kir. törvényészeki bíró, Dr. Lukács Adolt jogtanár, Blum Gyula kir. mérnök, Grünthud Ignác és Fekete Mihály ügyvédok azon üdvös eszmet emelidették meg, hogy igen helyes lenne, ha Munkácsy Mihály nekem festményének megvételéhez városunk közönsége is járulna valamivel. Czizlányi Béla bíró el különös buzgalma folytán ez eszmet annyira megelégedelést, hogy Adinger János polgármester ur a kivétel előre állt. A reszletes tervek még nincsnek megállapítva, hanem tervbe vetett egy nagyobb hangverseny tartása, melynek jövedelme e célra fordítatnék. Mindenestére arduentes jelenség ez érdeklődés és hiszűk, hogy az eredmény tetemes összeget fog a szép célra juttatni.

Február hó 26-án a helyb. önszegélyzo-szövetkezet rendezo közgyűlést tartott, melynek jegyzökönyveiből a következő adatok tudomasunkra: Millassevits János igazgató jelentése szerint a szövetkezetnek 1881. éven 566 részvényese volt 2219 részvényvel, kilépett 46 tag, 180 részvényvel. Bevétel volt törzshiteletkben 20,718 ft 20 kr, beutási díjakban 1109 ft 50 kr. Az összes forgalom 56,028 ft 50 kr. Határozatba ment egy újabb 5 éves ciklusnak megnyitása miután az 1904 részvényelárrással van biztosítva. A delutáni üles folyama alatt az igazgatóság s felügyelő bizottság megvá-

elpanaszolni fájdalmát a filmülékek, a zuhogo patakának, és virágok illatozó ezreinek! Így múlt el a tél és jött a kikelet első szelje, mely ellebent a vidék felett. Minden bimbó, rügyező ág fakadásnak indult, csak Evangélna szívében volt zord tél, fagyos kikelet. Lesz-e még valaha az ö szívének is feltámadása? Soha, soha! . . .

„Evangélna, édes Evangélna!” szólt meg egy édes hang háta mögött.

Az ifju holgy megrázódik, — lassan pillant föl, — míg két eros férfi kar szeretetteljesen ölelé át. Deszo! susogják éllankulva akjai behelészterűen, szólni hangosan nem mer, hátha alom az egész és hangjaira a kedves alak eltűnne a kék messzeségbe. Bágyadtan, önfelédten nyugtatja piciny fejét erosen dobogó kebelére, mint a fáradt kis madár ha fészékbe vissza száll.

„Édes Evangélnám”, kezdé gyöngyöden Tarnay, tudok mindent. Tudom mily nemeslelkűen dobtad el boldogságodat, az én éltim biztonságáért! Pár nap előtt, megrögve testileg, lelkileg jött hozzáám Villányi, elmondta mily boszantó ígéletet eskart ki téled, nem tudván azonban lelkére venni szenvedésedet, ezzel visszaadja kött szavadat és sok megérdemelt boldogságot kíván!

Evangélna könyveze hallgatja végig e reményteljes vigasztaló szavakat, míg karjait kimondhatlan szeretelmel füze kedvese nyakára.

Ezalt egészen beesteledt, az ég kejkén egyenként tundezték elő a ragzózó csillagok. A levegőben ezer döngéselő rovar szállt tova, míg a virágzó fak galyain az esti széllo suhant tova, lerázva a hofehér virágosmokat, és édesen szállítva tova az ibolya illattal terhelt léget!

Kun Melania.

lasztása került szünyegre, mígnek Millassevits J. igazgató, Weidinger S. igazgató s dr. Mohár Ist. l. és Weidinger Sz. igazgatóság tagok felköszöntö, s Kaufmann Gy., Kuzmics L., Szalay K., Kozma L., Ambrázovics Gy., Dörtler J., Bunyi K., Radulovits Sz., Varza I., Mihelics P., Zsuffa V. és Vitkovics J. igaz. tagok kisorolhattak s a felügyelő bizottság is felköszönt. Az igazgató s aligazgatóknál kívül 14 ig. tag választott 2 esak egy övre 6 póttag, és 5 felügyelő bizottsági tag. Megválasztottak: Igazgatóknak: Millassevits J., Aligazgatóknak: Weidinger S. Igaz. tagokul: Kozma L., Faleione N., Reiter N., Varza L., Radulovics Sz., Engel A., Mihelics P., Vitkovics J., Búcs S., Gál L., Zsuffa V., Heineberg S. Egy övre: Ambrázovics Gy. és Pekanovics I. Póttagokul: Szauerborn K., Mihelics Gy., Radicsévics S., Ödly J., Czikler Gy., Müller N. Felügyelő biz. tagokul: Radics Gy., Mallessevits M., Vécsy K., Tápaj I. ifj., Veszelyszky P.

A Pesti Hírlap-ban olvastuk a következőket: Zomborban, mint ottani levelezők írja, vasnap adták elő Schaffer Antal (Kallisztoz) hírlapíró „Szerellem” című 5 felvonásos tragoediáját szép szamu közönség előtt. A hatál irónak ezen első tragoediája meglehetően siker aratot. A jelenlevők a szerzőt minden felvónas után újra és újra kibútták. A harmadik és negyedik felvonás közt Szász Miklós színházrsai nevében a melyen meglátott szerepnek rövid beszédet kíséretében szép közorut nyújtott át. Az egész darab leginkább azért érdemel említtést, mert irándyban, Mesző ökölesi szempontból tekintve visszatartó, mert az atya saját ismeretlen törvénytelen leányát esábitja el. A nyelvezett itt ott megráko, vannak hatalmas jelenetek, de vannak nem eléggé akadaltól események is a darab keretében. A fő hiba, hogy a hos jellemne nincs egészszerű kidomborítva, itt-ott inkább az irral, mint ár ellen uszik.

NOVELLA-TÁR.

Letépett lilium.

Beszélg.

Írta: R. J.

(Folytatás)

A gróf fülébe úgy esengett e pár szó, mint túlvilági zene, oda simult a lányhoz s halk, édes hangon válaszolt:

— Nem! Nem akarlak megölni, Szeretlek. Ki mondta ezt, neked, hogy én meg akarlak ölni? — Édes apám!

— S miért öltélke volna meg?

— Mert haruzszik reám s el akar esábitítani! — E nagy felettel esen kihazotta a gróf szóhárból. Soha se látott még ily szent egyzszeresgett magy elott. Nyilvánvaló volt, hogy a lányka nincs tisztában a „esábitás” szóval. De kezdett világgosság áradni agyában. Tehát a kasznár megléteztette, hogy visszalépjék. Akkor az a kasznár belátott lelkebe. Nem gondolkodott azonban sohaig, mert a biváló teremtés egészen elfoglalta lelvét.

— Nem haruzsom reád, s nem akarlak elesábitani, szólt a gróf, sőt ellenkezőleg, szeretlek!

— Ha szeret, akkor esokoljon meg, mint édes apám szokta.

A gróf arczát lángir borítá el. Önfelédten hajlott a lánykához s forró esókot nyomott ajkára.

Eszükte viszanverte nyugalmát s mosolygva szólt:

— Most már hiszek neked. De mindjárt mondtam atyámnak, hogy te nem bíatsz, mert te szép vagy, de az a másik, az a csuf ember, az akar megölni.

— De én nem hagylak bántani, válaszolt kéjtöl remegve az ifju s magához ölelé Esztiket.

— Nem, ugy-e te nem vagyis. Ezt is tudtam s ezt is mondtam édes apámnak, de nem hitte! . . . Ó milyen szép vagy! kiáltott felkesülten, s ártatlan tekintetét hosszán legeltette a gróf vonasan.

— Szeretsz? kérde Aladár.

— Igen! Nagyon!

— Ugy hát ölelj meg!

A lányka megrögve. Körülfonta hoszin karjait az ifju derekán s magához ölelé

Ez idő alatt a gróf szívében sajnásigos változás történt. Az előbbi állatias vágy kihált belőle s helyette egy hatalmas szenvedély lángolt fel, melyet még eddig soha se érzett. A szerelme ebrelt föl fáslút szívében. Végletlen boldogság áradt el kebelében. Úgy érte, mint-ha a gyönyörök tengerebe merült volna, hol meg kélt felül a mamorlót, kéjtöl.

— Akarsz-e nem lenni? kérde lelkesülten.

— Nod lenni? Nem értelek!

— Örököt áll lenni közlemben, szeretni engem, követni mindentéle.

— S atyám?

— Az is velünk lenne. Én is az ő fia lennék.

Ugy igen! Akarok. Hisz már is szeretlek, csakogy, mint apam.

— Csak ugy.

— Jobban nem is lehet szeretni.

— De aki valakinek neje, az azt jobban szereti, mint atyját.

— Hát ez így szokás?

— Igen s neked is volt anyád, a ki épogy szeretted atyjádat, mint neked kell engemet.

— Igaz! Nekem is volt anyám. Az épogy szeretted atyjádat, mint —

— Nos, belátod, hogy engem jobban kell szeretni, mint atyjádot?

— Igen, de mint lehetséges az?

— Könyvt. Csak vigyázz szívdre, mikor atyjádat megesokolod, s mikor engem esokolsz meg. Ha jobban dohog, mikor engem esokolsz meg, jobban szeretsz.

— Ugy értem, mintha már is jobban dobozna Söt mintha félnek téled, pedig ugy szeretlek.

— Lásd, akkor nőmmé léssz. Megesküszöl ott
előtt, hogy hű nőm léssz, örökké szeretni fogsz?
— Megesküszöm!
— De akkor nagy változás történni életedben. Itt
fogsz nálam maradni.
— De atyám is ide költözik.
— E házban marad ő is, de nem lesz velünk csak
nappal.
— És éjjel?
— Saját szobájában alszik. Neked itt fent lesz
egy szép hálószoba.
— Hát te?
— Én egy messze lévő hálószobába megyek, melyet
te még nem láttál. Majd megmutatom.
— Messze? Ugy hát nekem egyedül kell mar-
radnom?
— Nem! Én elaltatlak csókjaimmal, s csak akkor
hagylak el, midőn már alszol.
— Ne lavezj el akkor se!
— Ó milyen anyagi jó vagy. Tehát nem hagylak el!
— Mutasd meg azt a szobát, melyet nekem szán-
tál. Kiáltott Esztike s folagrott helyéről. Ahg tett pár
lépést, szédülten dőlt a gróf karjaiba.
— Mi hajad, szót a gróf ijedten.
— Semmi! De oly kabult az agyam.
— S mitől?
— Azt hiszem, a bortól. Öreg atyám azt akarta,
hogy bort igyam.
— S itál sokat.
— Igen!
— Szerény gyermek. Akkor mámoros vagy s ta-
lán a mámor adja ajkaidra a hozzáim intézett szavakat is.
— Lehet. De baj ez?
— Csak akkor lenne baj, ha valóban nem szeretnél.
A lányka, hogy belbizonyítsa, mennyire szereti őt,
ismét átölelé s magához szorítja. A gróf nem állhatott
tovább ellent érzelmeinek.

E pillanatban fel pattant a szoba ajtaja és Aranyos
uram lépett be rajta. Arczkifejezése adáz dühösséget
szugárzott ki. A gróf sápadtan bondakozott ki Eszti-
ke karjai közül.
— Meghalsz gazember, rivalt rá Aranyos uram s
a kezében tartott fejszével a grótra rohant, Eszti-
ke észrevette e mozdulatot, hirtelen atyjához rohant, lebo-
lult előtte atölelte térdét s könyörgött:
— Ne bántsd atyám, hisz a nem akart megölni,
ellenkezőleg szeret. Ő nem esabotott el, mert hiszen
szeret.

Aranyos uram tévőléva állott egy ideig?
Grófi becsületszó! kiáltott keserű haraggal.
Ilyen egy gróf becsületszava?
— Esküszöm önmek, hebegte az ifju, hogy nem
szegtem meg azt.
— Nem atyám, szölt Eszti-
ke síró hangon, ő nem szegte meg. Én jöttem hozzá.
(Vége kov.)

Felolvasó szerkesztő:
MÜLLER GYULA.
Kiadók és laptulajdonosok:
Nadasch, Muzsik és Partlics.

HIRDETÉSEK.

Elköltözés folytán összes butorzatomat
eladom. A butorzatok Spitzer Bernhardt
ur által a n. é. közönség megtekintheti,
s ugyanott hővebb értesítést is nyerhet.
Tisztelettel **STEIN MARKUS.**

Legujabb feltűnést keltett
TALALMÁNYOK!

Fehér mellszörp,
köhögés ellen.

G. A. W. Mayer-tól Boroszlóban. Egy üveg
50, 90 és 1.80 kr.

SZAPPAN KIVONAT.

mely a szappant nélkülözhetővé teszi. **csomagja**
10 kr-ért, hasznalati utasítás a csomagon létezik.

Keményítő fénymáz,

(Stärke Glanz)

finom fehérneműeknél meglepő eredményt hoz létre.
Csomagja 10 kr.

Bäuchler-féle kiváló finom

indiai cseppek fogfájás ellen.

Egy üveg ára 35 és 70 kr.

Kaphatók: **HEINDLHOFER RÓBERT**
fűszerkereskedésben **Zomborban.**

Postai rendelmények pontosan teljesíttetnek.

DÉVALD NÁNDOR

fényképzési műterme Zomborban Apatin-ut 11. sz.

Ajánlja újonnan berendezett

FÉNYKÉPÉSZETI MŰTERMÉT.

Támaszkodva Bécs, Páris és
London városokban évek során át
szerzett dús tapasztalataimra, azon
helyzetben vagyok, hogy bármi-
nemű megrendeléseket, mint:
visit-, kabinet-, a közneveltségi
Markart-, boudoir- s életnagyságu,
továbbá **chromo-arczképek, arcz-**
képek vászonra olajjal, nagyítások
visit-nagyságtól kezdve egész élet-
nagysáig, régi arcz- vagy más

egyéb képek utáni fényképezést, épü-
letek, nyári lakok fényképezését,
valamint minden — szakmamba való
munkákat hűen és gyorsan elkészít-
hetek.

Igyekszem fogok nemcsak szép, iz-
léses, de sőt nagyszerű és föltűnőhat-
lan munkáim által tisztelt megrendelőim
megelégedését kiderítenem.

Felvetel minden időben, az időjárás-
ra való tekintet nélkül.

A műterem nyitva áll reggeli 8 órá-
tól délutáni 5 óráig.

☞ Szíves megrendelésért eszedek.

IGÉRVÉNYEK!

A bécsi communal-sorsjegyeknek

április 1-én megtartandó huzására,
2¹/₂ forint és bélyeg.

Főnyeremény: 200,000 forint.

A cs. kir. földhitel-záloglevél-sorsjegyeknek febr. 15-én tartandó huzásra
1 forint és bélyeg.

Főnyeremény: 50,000 forint.

Az 1881. jan. 15-én megtartott huzás alkalmával a 3%-os földhít-el-záloglevél-sorsjegyek 50,000 ftnyi
főnyereményét az általunk eladott 1629. sorsz. 39. számú igérvény nyerte meg.

Váltó-üzlet a
S. POLITZER

Dorottya-utca 12. szám

„**MERKUR**“

kiadóhivatalában
Budapestben

Dorottya-utca 12. szám

HIRDET MÉNY.

Van szerencsém a nagyérdemű közönséggel tudatni, miszerint néhány kalapgyáros
gyártmányait beszüntette, és ez által alkalman nyílt **nagyobb vásárlásokat eszközölni a**
legdivatosabb és legfinomabb

férfi- és gyermek-kalapokból,

és így azon kedvező helyzetbe jutottam, hogy a közelgő időnyre kalapjaimat, melyek a
legfinomabb nemezből készültek,

☞ **gyári áron alul 25%-al olcsóbban adhatom.** ☞

Ez alkalommal bátorodom a nagyérdemű növtlág becses figyelmét jól berendezett
női-ruha-raktáramra felhívni.

Tisztelettel

KAUFMANN S. Zomborban.

☞ **Huzás április 1-én.** ☞

1874-es bécsi communal-igérvények

2 forint 50 kr. és bélyeg.

Főnyeremény: 200,000 forint.

3⁰/₀-os földhitel-igérvények 1 forint és bélyeg.

☞ **Huzás április 15-én.** ☞

Főnyeremény: 50,000 forint.

Az elmúlt évben általunk eladott igérvények és sorsjegyek 215,000 ft- és 114,000 arany frankos főnyereményt,
valamint számos kisebb nyereményeket csináltak.

Váltó-üzlet a
BÉCS

Wollzeile 10. és 13. sz.

„**MERKUR**“

kiadó-hivatalában

CH. COHN,

Wollzeile 10. és 13. sz.